

De stem van kinderen en jongeren die in een gezin wonen met een ouder met een handicap of langdurige ziekte

Wat vertellen andere kinderen en jongeren?

In Vlaanderen is er nog maar weinig onderzoek gebeurd naar wat deze kinderen en jongeren te vertellen hebben over hun leven.

In Engeland, Nederland, Australië en Duitsland heeft men wel al geluisterd naar deze kinderen en jongeren.

Hieronder kan je lezen wat jouw leeftijdsgenoten zoal te vertellen hebben. *Meestal gaat het over moeilijke dingen. Herken jij je hierin? Of vind je dat er ook veel leuke dingen in je gezin gebeuren. Laat het ons weten!*

Kinderen en jongeren vertellen over hun leven in een gezin waar een ouder veel zorg nodig heeft:

Ik ben vroeg opgestaan om eerst mezelf klaar te maken. Daarna heb ik mama helpen opstaan, wassen en aankleden. Dan ging ik naar school. Na school, haast ik mij altijd terug naar huis. Ik heb weinig tijd om nog met vrienden te kletsen, want misschien moet mijn mama naar het toilet, en dan moet ik haar helpen. - Meisje, 19 jaar (Duitsland).

Zoals nu, ik help mijn vader, niet 100%, maar toch zeker voor 85%. Maar ik kan ook niet alles doen. Ik kan hem ook niet wassen. Ik ga hem niet wassen, dat kan ie nu gelukkig nog zelf. Maar ik kan wel boodschappen doen, naar de winkel gaan. Dat kan hij niet. Hij zal mij dan voeren, en ik ga naar binnen. Dat kun je wel doen, maar niet de, euh... de verzorging. - Jongen, 17 jaar (Vlaanderen).

Mijn moeder heeft posttraumatische dystrofie. Ze kan nog net door het huis lopen, maar ze kan niet naar boven. Na twee uur 's middags gaat de hulp weg. Om kwart over drie ben ik vrij en dan kan ik haar helpen. Als ze mijn hulp nodig heeft, dan help ik haar gewoon. Maar er is nooit een moment dat ik er geen zin meer in heb. Niet dat ik het daarom altijd even leuk vind, maar ik wil er gewoon altijd voor haar zijn. – Jongen, 13 jaar (Nederland).

Ik poets veel in huis. Deze morgen had mijn mama weer pijn in haar been. Soms doe ik ook de afwas, en maak ik haar een kopje thee. – Meisje, 9 jaar (Engeland).

Soms is het wel te veel verantwoordelijkheid voor mij. Maar uiteindelijk, het is toch uw familie, dus ge kunt hem ook niet zomaar laten. Soms is het wel moeilijk om voor iemand te zorgen. Omdat ge toch ook voor uw eigen moet zorgen, en dan schuift ge uw eigen wat opzij. - Meisje, 16 jaar (Vlaanderen).

De jongen op de foto is Harry. Wij lachen veel. Hij is niet mijn lief, gewoon een vriend. Hij weet niet dat mijn vader een handicap heeft. We zijn al 4 jaar vrienden. Ik vertrouw hem wel, maar het hangt er toch maar van af. Ik vertrouw meisjes gemakkelijker dan jongens. – Meisje, 15 jaar (Engeland).

Eerst voelde ik mij ongemakkelijk als andere kinderen bij mij thuis kwamen en die stoelift zagen. Dan vroegen ze wat er mis was met mijn vader. Maar dan begon ik het gewoon te accepteren. Nu, als ze vragen of ze ook eens met de stoelift mogen, zeg ik: 'Nee, dat is voor mijn vader'. Eén keer zijn we wel allemaal zo eens naar boven gegaan. – Jongen, 14 jaar (Engeland).

Skaten, daar kan je u eens goed afreageren. Vanaf dat ik buiten ben, amuseer ik mij direct en maak ik mij geen zorgen. - Jongen, ca. 13 jaar (Vlaanderen).

Soms ga ik bij de dokter wel eens met mijn moeder mee naar binnen. Maar eigenlijk ziet die dokter mij niet staan. Die beseft niet dat ik ook help. - Meisje, ca. 15 jaar (Engeland).

Ik zou willen praten over wat de vooruitzichten zijn. - Meisje, 16 jaar (Nederland).

> Meer informatie over het onderzoek: lees verder op onze [website](#).

Wil je meedoen aan ons onderzoek?

Stuur dan een mailtje naar hlauwers@k-s.be

Of bel of schrijf naar:
Onderzoekscentrum Kind & Samenleving
T.a.v. Hilde Lauwers
Bolwerksquare 1A bus 8 - 1050 Brussel
02 894 74 63